

Sygn. akt VII U 1935/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Beata Gawrońska

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r. w Warszawie

sprawy K. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

z dnia 28 września 2012 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. VII U 1935/12

UZASADNIENIE

W dniu 9 listopada 2012 r. **ubezpieczony K. W.** złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W., odwołanie od decyzji tego organu rentowego z dnia 28 września 2012 r., znak: (...) w której organ ten stwierdził, że jest on częściowo niezdolny do pracy do 11 października 2015 r.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż zgodnie z orzeczeniami lekarzy orzeczników z dnia 27 listopada 2009 r. oraz 28 września 2010 r. został on uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, a stan jego zdrowia od tego czasu nie uległ poprawie. Wyniki badania echokardiograficznego przeprowadzonego u niego w dniach 21 lutego 2011 r. oraz 22 sierpnia 2012 r. wykazały istnienie tętniaka lewej komory serca oraz innych schorzeń takich jak choroba wieńcowa i niewydolność serca. Ubezpieczony podniósł także, iż niezależnie od choroby kardiologicznej w trakcie badań lekarskich w 2011 r. stwierdzono u niego problemy z nerkami, nadczynność tarczycy, a na wykonanym badaniu USG tarczycy zauważono także istnienie guzka w związku z czym zlecono mu wykonanie biopsji. Dodał ponadto, iż jest nosicielem wirusa zapalenia wątroby typu (...) (k.2-3 a.s).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 5 grudnia 2012 r. **organ rentowy -Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)** **Oddział W.** wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu Oddział wskazał, iż w toku postępowania przed organem rentowym, odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 września 2012r., uznała, że jest on częściowo niezdolny do pracy do dnia 11 października 2015 r. W związku z powyższym Zakład

Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 28 września 2012 r., znak: (...) przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 11 października 2015 r. (k. 5-6 a.s.)

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

K. W., urodzony (...), na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Prawo do powyższego świadczenia przysługiwało do dnia 30 września 2012 r. (k. 60 a.r.).

W dniu 19 lipca 2012 r., złożył on do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 158 a.r.).

W toku postępowania przed organem rentowym odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS. W orzeczeniu z dnia 28 maja 2012 r., Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że jest on częściowo niezdolny do pracy do dnia 11 listopada 2015 r. (k. 161 a.r.).

W dalszym toku postępowania z udziałem organu rentowego, z uwagi na wniesienie przez K. W. sprzeciwu został on skierowany na badanie do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 20 września 2012 r. również uznała, iż jest on częściowo niezdolny do pracy do dnia 11 listopada 2015 r. (k. 165 a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na podstawie przedstawionych w sprawie odwołującego dokumentów akt rentowych, a także w oparciu o stanowisko Komisji Lekarskiej ZUS, wydał w dniu 18 września 2012 r., decyzję o przyznaniu ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, z zastrzeżeniem, że renta ta przysługuje mu do dnia 11 listopada 2015 r. (k. 166 a.r.).

Od przedmiotowej decyzji organu rentowego K. W. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego rozpoczynając tym samym niniejsze postępowanie sądowe (k. 2 a.s.).

W toku postępowania sądowego, zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy stanowiło ustalenie stanu zdrowia odwołującego.

Sąd w oparciu o opinię biegłego sądowego lekarza kardiologa z dnia 26 lutego 2013 r., stwierdził iż, u ubezpieczonego występuje pozawałowe uszkodzenie mięśnia serca u osoby otyłej z chwiejnym nadciśnieniem tętniczym i pozawałowym tętniakiem akinetycznym lewej komory serca, w okresie względnej wydolności krążenia oraz komorowe zaburzenia rytmu serca leczone w czerwcu 2011 r. ablacją. Ubezpieczony posiada graniczne ciśnienie tętnicze, jednakże nie zaobserwowano u niego cech jawnej niewydolności serca. Z powyższych względów jest stan zdrowia w zakresie kardiologicznym spełnia kryteria orzeczenia czasowej niezdolności do pracy do końca 2015 r. (na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty chorób wewnętrznych kardiologa J. K. z dnia 26 lutego 2013 r. (k. 39-39v a.s))

Sąd w oparciu o opinię biegłego sądowego specjalisty chorób wewnętrznych nefrologa, z dnia 23 stycznia 2013 r., wskazał, iż u skarżącego występuje potrójne unaczynienie nerki prawej, dodatkowe tętnice odchodzą tuż poniżej głównego pnia oraz w dystalnym odcinku aorty brzusznej – jednakże tętnice nerkowe nie posiadają zwężeń. Wydolność nerek została zachowana, brak jest także odchyień od stanu prawidłowego w zakresie układu moczowego. Ze względu na częste oddawanie moczu celowa jest diagnostyka stercza w poradni urologicznej, jednakże z uwagi na brak istotnych patologii w zakresie układu moczowego stan zdrowia K. W. w zakresie nefrologicznym nie powoduje jego niezdolności do pracy nawet częściowej (na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty chorób wewnętrznych nefrologa P. D. z dnia 23 stycznia 2013 r., k. 30 a.s)

W oparciu o opinię biegłego sądowego lekarza specjalisty endokrynologa z dnia 29 czerwca 2013 r., Sąd stwierdził u odwołującego guzek tarczycy małych rozmiarów, bez objawów uciskowych, przy czym wykonana u niego biopsja cienkoigłowa nie wykazała zmian o charakterze rozrostowym. Posiada on nieznaczne obniżenie (...), jednak przy prawidłowych stężeniach hormonów tarczycowych nie powoduje naruszenia sprawności organizmu w stopniu

powodującym niezdolność do pracy. Odwołujący w zakresie endokrynologicznym nie jest osobą niezdolną do pracy (na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu endokrynologii J. R. z dnia 29 czerwca 2013 r., k. 93-94 a.s)

W toku postępowania sądowego organ rentowy podnosił, iż nie wnosi uwag do opinii sporządzonych przez biegłych lekarzy sądowych k.109 -110 a.s).

W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych lekarzy specjalistów: kardiologa z dnia 26 lutego 2013 r., nefrologa z dnia 23 stycznia 2013 r. oraz endokrynologa z dnia 29 czerwca 2013 r. są wiarygodnymi dowodami w sprawie, gdyż biegli lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach, posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Jednocześnie na podkreślenie zasługuje fakt, iż opinie wydane przez biegłych specjalistów lekarzy zostały sporządzone po zapoznaniu się przez biegłych z dokumentacją sądowo – lekarską, a także po przeprowadzeniu badania odwołującego, są wyczerpujące i sporządzone w sposób jasny i logiczny, odpowiadają także na wszystkie zadane przez Sąd pytania. Dokonane przez biegłych ustalenia w zakresie stanu zdrowia skarżącej Sąd uznał za własne.

Na uwagę zasługuje przy tym okoliczność, że odwołujący się nie zakwestionował oceny zdolności do pracy dokonanej przez biegłych, a jedynie sposób w jaki przeprowadzone zostało badanie przez biegłego nefrologa oraz wnioski wynikające z opinii biegłego kardiologa, nie wnosząc przy tym o dopuszczenie dowodu z opinii innych lekarzy specjalistów. Zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty K. W. co do opinii powołanych w sprawie biegłych nefrologa i kardiologa są ogólnikowe, przy czym odwołujący się nie wskazał konkretnych i merytorycznych zarzutów co do poszczególnych opinii, w szczególności do opinii biegłego kardiologa której zarzucił jedynie, iż biegły ten nie wykazał jakie zagrożenia niesie za sobą tętniak serca.

Jeśli chodzi o zastrzeżenia do opinii biegłego nefrologa tj. jakoby lekarz sporządzający opinię nie zapoznał się z danymi CD, którą odwołujący się chciał przekazać biegłemu należy stwierdzić, iż odwołujący w żaden sposób nie wykazał, że zapoznanie się przez biegłego z treścią przedmiotowej płyty było niezbędne dla prawidłowego sporządzenia opinii, tym bardziej, że z treści tej opinii wynika, że na płycie znajdował się zapis wykonanej ubezpieczonemu tomografii komputerowej (angio – TK), a biegły zapoznał się z opisem przedmiotowego i jego wyniki uwzględnił opiniując jego stan zdrowia.

Dodatkowo Sąd Okręgowy zgadza się ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 30 maja 2007 r. (sygn. akt IV CSK 41/07, LEX nr 346211), w którym Sąd Najwyższy stwierdził między innymi, iż okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego, czy konieczności przeprowadzenia dodatkowych badań powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony. Sąd Okręgowy podziela powyższą argumentację Sądu Najwyższego wskazując na konieczność jej powołania w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym zdaniem Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy w tym dokumentacji akt rentowych stanowi wystarczająca podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołanie K. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia z dnia 28 września 2012 r. znak: (...) jest bezzasadne i podlega oddaleniu.

Na wstępie rozważań niniejszej sprawy Sąd Okręgowy wskazuje, iż elementem spornym niniejszego postępowania było ustalenie, czy odwołujący K. W. jest całkowicie czy też częściowo niezdolny do pracy, a w związku z tym czy przysługuje mu prawo do świadczenia rentowego z tytułu całkowitej czy też częściowej niezdolności do pracy.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, zwanej dalej „ustawą o emeryturach ...”) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z powyższego jednoznacznie wywieść można, iż przepisie tym określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.).

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego- art. 13 ust. 1 ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03). Sąd Okręgowy podziela także w całości stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z 18 maja 2010 r., w którym wskazano, że stosując art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. należy brać pod uwagę „niezdolność do pracy w prawnym (a nie) potocznym znaczeniu, gdyż nie każdy gorszy stan zdrowotny uzasadnia stwierdzenie niezdolności do pracy. Tę uzasadnia dopiero utrata w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS). Niezdolność do pracy w stopniu mniejszym niż "znacznym" nie jest niezdolnością do pracy objętą ochroną rentową” (por. wyrok Sądu Najwyższego – z 18 maja 2010 r., I UK 22/10).

Art. 12 ustawy o emeryturach... rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy- całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach...). Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Na podstawie zebranego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż brak jest podstaw do zmiany decyzji organu rentowego poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, albowiem w żaden sposób nie zostało wykazane, aby utracił on zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a nie tylko pracy zgodnej z posiadanymi przez niego kwalifikacjami. K. W. wprawdzie cierpi na liczne schorzenia zdrowotne jednak jak wykazane zostało w niniejszym postępowaniu dysfunkcje tarczycy oraz nerek nie powodują u niego żadnej, nawet częściowej niezdolności do pracy, a jedynie schorzenia kardiologiczne w tym w szczególności pozawałowe uszkodzenie mięśnia serca wraz z pozawałowym tętniakiem akinetycznym lewej komory serca powodują u niego częściową niezdolność do pracy. Zauważyć należy, iż zarówno organ rentowy w przeprowadzonym postępowaniu jak też biegli specjaliści: kardiolog, nefrolog oraz endokrynolog powołani w sprawie przez Sąd wskazali, że występujące u wnioskodawcy dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały jego całkowitą niezdolność do pracy, w szczególności biegły kardiolog w żaden sposób nie wskazał by K. W. nie był zdolny podjąć żadnej pracy oraz by powstała z uwagi na jego stan częściowa niezdolność do pracy miała trwać dłużej niż do końca 2015 roku.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu Okręgowego, nie ma przesłanek do zmiany spornej decyzji organu rentowego. Dlatego też, na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych, opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów, które są zbieżne z opiniami lekarzy ZUS Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Zgodnie z tymi ustaleniami, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.